

‘Er is nog nooit iets tegengevallen’

Tekst en foto:
Marjolein van Woerkom

VITALE VOLHOUDER:
GERARD WELTE

Al 51 jaar werkt Gerard Welte (73) voor de Van Berkel Groep uit Veghel. Hij begon in 1971, toen het bedrijf vier medewerkers telde. Nu staan er ruim 230 mensen op de loonlijst. Aan stoppen denkt hij nog niet. “Ik heb het nog steeds erg naar mijn zin met mijn collega’s.”

‘MET SOMMIGEN WERK IK HIER AL ELF JAAR SAMEN EN DAAROM STOP IK OOK NIET ZOMAAR’

Vandaag werkt hij op de groenrecyclinglocatie in Uden. Dat wist hij gistermiddag pas. “Zo werkt het met een nulurencontract”, zegt Gerard Welte. “Vaak weet ik pas kort van tevoren of en waar ik moet werken, maar dat is prima. Vroeger, in het agrarisch loonwerk, wist ik ’s ochtends ook niet waar de dag zou eindigen.” Gerard werkt sinds 1996 op de omzetmachine. Toentertijd begon het bedrijf met composteren en zette het een locatie op in Uden. Later volgde er nog een in Wintelre en een in Etten-Leur. Gerard werd gevraagd daar te komen werken in plaats van in het agrarisch loonwerk. Hij was inmiddels 46 jaar en had al 27 jaar op de hakselaar gezeten tijdens de maïs oogst. “Dit werk hier is niets voor jonge gasten van twintig”, zegt hij. “Die trekken dat niet. Vergeleken met het agra-

risch loonwerk is het misschien te saai. Het is meer voor mensen die het wat rustiger aan willen doen”, zegt hij lachend. “Maar goed, dan vragen ze of je een keer kunt inspringen, dat groeit uit naar een paar dagen in de week en zo zit je hier ineens jaren achter elkaar.” Hij heeft er geen spijt van. “Het is prima werk en het is leuk met collega’s. Het verloop is hier niet groot. Ik heb nieuwe collega’s zien komen en ze zijn gebleven. Dat is gezellig. Met sommigen werk ik hier al elf jaar samen en daarom stop ik ook niet zomaar.”

MAÏS HAKSELEN

Zijn loopbaan bij Van Berkel begon op zijn 21e, op 1 mei 1971. “Ik kwam van een boerderij en was gewend aan boerenwerk en niet alle kinderen konden thuis boer worden, dus ik koos voor het loonbedrijf dat honderd meter verderop zat”, vertelt hij. Toentertijd telde het bedrijf twee eigenaren en vier medewerkers en was het volledig gericht op agrarisch loonwerk: maïs zaaien, spuiten, maïs hakselen, dorsen en in de winter bermen maaien voor gemeenten en droge mest uitrijden. Gerard vond het prachtig werk in het najaar, dat maïs hakselen. In het begin ging dat nog met een eenrijige of tweerijige getrokken

hakselaar. “Dan moest de boer eerst twee rijen maïs met de hand afkappen, anders kon de trekker er niet door”, lacht hij. “Het was leuk werk zolang het mooi weer was. Toentertijd hakselden we in de tweede helft van oktober of zelfs begin november, moet je bedenken. We begonnen om vijf uur ’s ochtends en gingen door tot het donker was. Maar als het een nat najaar was, was het echt vreselijk werk. In plaats van 25 hectare op een dag deed je dan misschien maar vijf hectare. De trekker zat continu vast, je laarzen zaten onder het slijk. Je kreeg dan echt niets gedaan.”

‘IK DOE HET WERK, MAAR OF IK NU OM HALF TIEN PAUZE NEEM OF TIEN UUR, DAT IS AAN MIJ’

“Dat is wel een pluspunt van de moderne tijd”, gaat hij verder. “Nu zijn er rassen die vroeg afrijpen, dus kan er half september al worden gehakseld. Dan is het in elk geval minder vroeg donker en heb je meer zon dan in oktober of november.”

VRIJHEID

Een tweede aspect dat hem erg trekt in het werk is de vrijheid. “Vroeger waren er nog geen planners in dienst. Ik kreeg aan het begin van de week een lijstje mee bij welke klanten ik maïs moest zaaien. Ik bepaalde zelf de volgorde. Soms was ik ergens aan het werk en zat de volgende op de lijst tien kilometer verderop. Ik dacht: ik ga niet voor één hectare tien kilometer rijden. Dat is zonde van mijn tijd, dus ik doe die klant morgen wel, als ik daar in de buurt ben. Toentertijd had niemand er moeite mee als je een dag later kwam.”

Als hij later in het seizoen ging spuiten, hield hij daar rekening mee. “Naast mijn spuitlijst had ik altijd het zaailijstje in de trekker hangen als ik ging spuiten. Daar paste ik de volgorde van mijn spuitronde op aan. Wel vergde dat spuiten ook heel wat geplan. Na tien hectare moest ik weer naar huis om de tank te vullen. Als je veertig hectare op een dag wilde spuiten, kostte je dat vier keer heen en weer rijden. Een hoop tijd”, zegt hij. “Dat kon toen nog”, lacht hij. “Vroeger was het niet zo gejaagd als nu. Toen reed je ’s ochtends gewoon weg en je zag wel wanneer het werk klaar was.”

Nu zijn er wel planners, maar de vrijheid heeft Gerard nog steeds. “Ik kan de dag nog steeds zelf indelen. Ik doe het werk, maar of ik nu om half tien pauze neem of om tien uur, dat is aan mij.”

NIET MET PENSIOEN

In 2013 mocht hij officieel met pensioen, maar aan stoppen dacht hij nog lang niet. “Ik had het naar mijn zin, dus ik ben uiteindelijk verder gegaan op oproepbasis”, vertelt hij. “Daardoor werk ik sindsdien samen met degene die me eigenlijk zou opvolgen”, zegt hij lachend. Op de dagen dat hij werkt, begint hij meestal om zeven uur ’s ochtends en eindigt hij om vijf uur ’s middags. Op zaterdagochtend werkt hij ook nog regelmatig op de locatie in Uden. “Dan is de weegbrug beschikbaar voor particulieren. Dat doe ik dan even, want ik woon dichtbij. Het is tien minuten fietsen.”

Hoe lang hij nog doorgaat, weet hij niet. “De gezondheid speelt ook een rol, maar zo lang ik het volhoud en het naar mijn zin heb, ga ik door. Daarbij, het is tegenwoordig lastig om personeel te vinden. Ze houden mij er dus graag bij”, weet hij. “Er is gewoonweg nog nooit iets tegengevallen, anders had ik het ook niet zo lang volgehouden.”

VITALE VOLHOUDERS

Regelmatig krijgen we e-mails binnen over jubilea: vijftieng, veertig of zelfs vijftig jaar in dienst. Bijzonder in deze tijden, waarin veel mensen ‘jobhoppen’; na vijf jaar willen ze toch weer wat anders. Vandaar deze serie, waarin we ‘vitale volhouders’ uitlichten die lang doorwerken in de sector, als trekkerchauffeur, als directeur, als kraanmachinist, als planner, maar het kan net zo goed de oudste in werking zijnde machine zijn. Hoe houden zij het zolang vol? Wat is het geheim?

IN 2013 MOCHT HIJ OFFICIEEL MET PENSIOEN, MAAR AAN STOPPEN DACHT HIJ NOG LANG NIET

NAAM:
Gerard Welte

LEEFTIJD:
73 jaar

BEDRIJF:
Van Berkel Groep

PLAATS:
Veghel

ROL OP HET BEDRIJF:
Vooral werkzaam op de omzetmachine

DIENTSJAREN:
Sinds hij 21 jaar was, op 1 mei 1971

MOOISTE MOMENT:
“Moeilijk te zeggen. Dat er hier vorig jaar op een zaterdag in mei zestig tot zeventig collega’s stonden en mijn vrouw, onze twee dochters en de kleinkinderen, allemaal om mijn vijftigjarig jubileum te vieren, was een bijzonder moment.”

GROOTSTE VERANDERING:
“Van agrarisch loonwerk naar de groenrecyclinglocatie.”

TIP:
“Ik heb het naar mijn zin. Er is nog nooit iets tegengevallen. Ik ben buiten aan het werk en met de collega’s is het gezellig.”